

Hayatın Felsefesi / İlya Ebu Mâdi

Kimdir bu hastalısız müşteki! / Nasıl gidersin, düştüğünde hastalığa?
Yeryüzünde en şerli canı: yolculuktan / Ruhtur sakınan önce, çıkmaktan yola
Gülün sadece dikenini görür, üstünde / Çiylere çelenk gibi görürse, kesilir âmâ.
Kim ki sanarsa hayatı, ağır bir yük; / Kendisidir, ağır bir yük olan hayata!
Görmez elbet varlıkta hiçbir güzellik; / Her kim ki nefsi güzel değildir.
Yaşamayı, acı çekmek bilenden daha beteri, / Hayatın lezzetlerini fazlalık görendir.
Hayatta en bilge insanlar, onlardır ki; / Hayatı tahlil edip, doğru yorumlarlar.
Nefes aldığına sürece değerlendir Sabahını; / Korkma zevali gelmeden zevalinden!
Başını bir dert tutarsa eğer, / Düşünme onun fazla uzamasından!
Tepecik kuşları kadrini bilmişken, / Ne utançtır senin, cahil kalman.
Ne görüyorsun! başkasının olan tarlayı / Kendine yurd-u park edindi, onlar!
Kendi öterken, gökyüzü kralı şahin semayı, / Avcılsa tuttu uçuş yollarını.
Öterek görürler, bir kısmını canlı / Diğer bir kısmı da vurulmuşken götürüldü.
Ömrü yılın bir kısmı iken öter de, / Uzun yaşamak varken ağlar mı?
Onlar şafak vaktinde dallara konarak, / Vecd ü aşk surelerini ne güzel okurdu.
Rüzgârın dalları rahat bıraktıkça, / Sallansın diye dallar onları alkışladı.
Ey hastalısız müşteki! / Varlığı güzel göresin diye güzel ol!